

Director fondator: Valeriu Sârbu

ecout.

revistă culturală a colegiului național "Nicolae Iorga" Vălenii de Munte. serie nouă. 28 mai 2010. an 42

OAMENI CARE AU FOST...

Nume, imagini, chipuri... Elemente disparate dintr-un uriaș album numit memorie... Vorbește, memorie...

Viața noastră întreagă este legată de modele, de anii de școală ca de niște jaloane indispensabile ale lungului drum al inițierii noastre. Dincolo de evenimentele comice sau triste ce marchează statutul de elev, dincolo de trăirile profunde și enigmatice ale adolescenței, au stat oameni care, în mod magic și inexplicabil pentru noi, deveneau în timpul zilei zei, numiți profesori.

Încerc să mă gândesc acum doar la aceia pe care nu îi mai putem găsi, oriunde am căuta, în lumea reală. Încerc să îi revăd doar pe aceia care au plecat spre teritorii mai luminoase și îmi dau seama, brusc și cu uimire, că cei mai mulți au plecat dintre noi tineri, pentru că au părăsit această lume la vârsta când alții mai au încă multe de spus și multe de făcut.

Personalitatea lui **Petre Dumitrescu** a rămas pentru mine modelul, Profesorul. Noblețea sa aulică, aerul de patriarh, calmul și pacea interioară care îl însoțeau pretutindeni, faptul că fusese colaborator apropiat al lui Nicolae Iorga l-au transformat într-o figură legendară a Văleniului. El reînvia imaginea profesorului din perioada interbelică, elegant și sobru, și întruchipa tot ce avea mai nobil și excepțional această meserie în care se lucrează cu sufletul.

Frumoasă și solară, ca un sonet renascentist, și sensibilă și expresivă cum numai limba română poate să fie, **Felicia Mihăilescu** a rămas în memoria mea ca imaginea statuară a tinereții veșnice, pe care nici chiar moartea nu o poate altera. Atunci am înțeles, brusc și irevocabil, că profesorii noștri sunt, în timpul liber, oameni, cu toate bucuriile și nefericirile pe care le presupune acest statut binecuvântat și blestemat.

Mai găsesc în albumul memoriei figura legendară a unui oltean de pe Gilort, care a ajuns, în mod paradoxal, într-o zonă muntenească și a rămas aici să predea obiectul miraculos numit geografie. **Ion Gorun** a fost un profesor mitic, la care patriotismul îmbrăca straiul nobil al cunoașterii țării. Cine nu-și amintește de teribilele ore de ascultare, când elevul tremura la harta-mulaj a României? „Tăticul”, cu glas tunător, sancționa violent-ironic orice abatere, spre deliciul clasei scăpate provizoriu de emoții. Susținător înfocat al Craiovei Maxima, pescar împătimit și deținător de incredibile istorii pescărești, iubitor de viață și cu gluma subțire și ascuțită, Ion Gorun era adorat și temut de „supușii” săi, pe care îi păstora învățându-i tainele Pământului.

Fizica este ea însăși o materie misterioasă, dar **Horia Șerbu** avea vocația să dezlege taine, apelând la imaginația noastră sau ajutat de experimente care, uneori, se încăpățâneau să nu funcționeze. Dincolo de ariditatea obiectului de studiu se afla, însă, un om cu un suflet cald, un visător de o mare sensibilitate, care trecea, uneori, pe lângă noi abstras, singur cu sine, ecranat de ochelarii cu lentile fumurii care ne păcăleau și la ore, împiedicându-ne să copiem. De o mare eleganță a manierelor, Horia Șerbu ne pune în dificultate pe noi, elevii, ridicându-și pălăria în semn de salut, atunci când ne întâlneam în „viața civilă”. Ultima imagine pe care o păstrez este aceea a chipului său mumificat de suferință, plecând pe ultimul drum.

Gabriel Marin a rămas pentru mine imaginea tipică a englezului sadea: calm, elegant și impecabil, scorțos, de o politețe ireproșabilă. Sufletul său generos nu știa să gândească rău despre nimeni; nu l-am auzit ridicând vocea, dar nici

râzând de prea multe ori. Misterios ca limba engleză, pe care o preda din pasiune pentru cultura britanică, Gabi Marin mi-a oferit experiența unică și de neuitat a suferinței și a morții trăite cu discreție. Din păcate, a luat această taină cu sine, lăsându-ne nouă ușa închisă a cabinetului său, pe care ultimii săi elevi au scris un mesaj cutremurător: „Nu vă vom uita niciodată!”

Sau **Romică Comișel**, mai mult coleg decât director, a cărui inimă sensibilă și caldă a refuzat, la un moment dat, să treacă la bătaia următoare. Gata oricând să-și ajute colegii mai tineri cu un sfat, cu un umor pe care numai marii tragici îl pot avea, transformase limba română într-un labirint din care elevii puteau ieși ușor, fără teamă, iar literatura română într-un teritoriu populat de personalități, eroi și modele.

Doina Dafina? Chimia sub înfățișarea unei miniaturi delicate și fragile. Elevii îi spuneau iubitori „bibelou de porțelan”. Eleganța, rafinamentul, frumusețea, bunătatea, inteligența deveneau, prin extensie, atributele Tabelului lui Mendeleev. Poți să refuzi un obiect de studiu ambalat cu o asemenea seducătoare metodă? Dimensiunile fizice gingașe erau compensate de o mare forță interioară și de o nemăsurată dragoste pentru noblețea meseriei.

Valeriu Sârbu a fost vrăjitorul care nu preda literatura română, ci o crea, transformând cele cincizeci de minute în magie. Personalitate fascinantă ca un joc de artificii, cu discurs seducător, privea drept prin ochelarii cu multe dioptrii, ca prin două hublouri, sancționând sau, dimpotrivă, oferind lauri cu demnitatea augustă a meseriei. Cu mulți discipoli, dar și cu, poate, la fel de mulți detractori, Valeriu Sârbu a părăsit, din păcate, catedra, pentru a se dedica, din fericire, scrisului. Suferința nedreaptă și moartea l-au purtat, cu siguranță, în Parnasul literaturii române.

Un profesor adevărat este un zeu. Dispariția sa este exclusiv fizică, pentru că spiritual el este risipit în sufletele tuturor celor care i-au fost elevi.

Un profesor este un model de la care se poate începe edificarea unei personalități independente.

Un profesor este nemuritor pentru a își părăsește, la ușa clasei, fericirile și durerile, familia și prietenii, pentru a se dăruie celui mai gingaș și mai inefabil material din Univers: sufletul copilului.

Această meserie, dacă o alegi, o îmbraci pe viață, ca pe o a doua epidermă, și pleci cu ea și în lumea mai bună și mai fericită de dincolo, „la loc luminat, la loc cu verdeață”.

Am privit, am învățat, am avut modele...

Am ales această meserie din tot sufletul, ca și cum aș fi ales nemurirea, ca pe cea mai mare dintre fericirile promise.

Vorbește, memorie!

PETRUȚA STAN

Haiku
Fum- au luat foc
Flori de cireș
Sălbatic.

Isadora Visoschi

laudă celor ce au adus glorie școlii acesteia, la 85 de ani de la atestare

EVENIMENT

În toamna aceasta, cunoscutul scriitor Petru Popescu, a fost oaspetele nostru. Un bărbat înalt, cu ochii vii și ironici, volubil, disponibil, gata de dialog, acaparând numaidecât publicul spectator, monologând cursiv și fermecător. Un aer de dandy, de monden, de nonconformism agreabil. Știe să povestească și să se destăinuie. Primele lui trei romane s-au bucurat de un deplin și meritat succes: **Prins, Sfârșitul bahic, Dulce ca mierea e glonțul patriei**. Înainte de plecarea în SUA, fiecare dintre aceste romane era o pledoarie pentru tinerețe și libertate, tinerii regăsindu-și idealurile exprimate în modul cel mai frust, sincer și senzual. În anii 70 devenise un scriitor capabil de a crea audiență, foarte citit de tineri, care considerau romanele *un imn, un manifest*, transformându-l pe autor într-un idol de necontestat al generației. Sensibili și receptivi la reușita artistică și profesională a scriitorului, tinerii au simțit nevoia să comunice, să afle detalii de la acesta, dornici parcă să se afirme. America a fost catalogată ca pragmatică și lipsită de lirism, presiunea societății de consum fiind extraordinară, iar preferințele oamenilor dictate de presiunea și cota prosperității. Poetul societății americane e omul de film, cultura americană este o cultură de cablu, de tv, iar grija principală este ca lumea să nu fie contrariată în preferințele și așteptările ei. Urmând aceste prescripții și reguli ce guvernează în lumea culturală americană, și fructificând „american” latura senzațională a propriilor experiențe, scriitorul a creat **Supleantul**, un „roman popular” american oferit cititorului român, și el puțin americanizat. Cartea fructifică experiența la vârf pe care tânărul scriitor a avut-o cu familia dictatorului român, Ceaușescu. Regrete? Nu neapărat, deoarece consideră că, într-un fel, n-a plecat niciodată de aici. Doar părerea de rău că nu a fost prezent la evenimentele importante care au marcat România de astăzi. Speranțe? Cititori în întreaga lume și visul de a deveni o legendă prin cărțile sale, nu prin biografie.

Petru Popescu despre sine elevilor și profesorilor de la Colegiul Național „Nicolae Iorga” Vălenii de Munte

Nicolae Iliescu ,acad.Eugen Simion, Lucian Chișu și Nicolae Angelescu inspector general al ISJ Prahova la Colegiul Național „Nicolae Iorga” Vălenii de Munte

În perioada 25-27 noiembrie 2009, la **Muzeul Național al Literaturii Române**, sub egida **Academiei Române** și a **Fundației Naționale pentru Știință și Artă**, au avut loc vernisajul expoziției **Centenar Eugen Ionescu** (manuscrise, documente, fotografii din arhiva M.N.L.R.), evocarea personalității scriitorului, având ca invitați pe Radu Beligan, Nicolae Breban, Barbu Cioculescu, Jacques De Decker, Dan Hăulică, Eugen Simion, Mihai Șora, dezbaterea **Eugen Ionescu azi**, cu participarea jurnaliștilor din presa cotidiană și culturală, spectacolul de teatru **Cântăreața cheală** și lansarea volumului **Tânărul Eugen Ionescu**, aparținând lui Eugen Simion. Eoul acestor zile a ajuns și la CNNI, în 15 decembrie, academicianul Eugen Simion alegând să-și lanseze volumul mai sus menționat și la Văleni. Evenimentul l-a avut ca amfitrion pe Lucian Chișu, directorul M.N.L.R., asistența bucurându-se și de prezența scriitorului Nicolae Iliescu, secretarul literar al Academiei Române.

Prezentând volumul, criticul a atras atenția că față de ediția anterioară, **Tânărul Eugen Ionescu** are aproximativ o sută de pagini noi, care întregesc biografia anterioară a creatorului. Adaosul a pornit de la faptul că fiica scriitorului, Marie-France Ionescu, nu mai acceptă să se joace nicio piesă a tatălui ei în limba română, nici în România, nici în altă parte. Ea a ajuns la ideea că tatăl său nu mai are nicio legătură cu România și că este scriitor francez. Astfel, cartea stă sub semnul întrebării **Ce datorează Eugene Ionesco lui Eugen Ionescu?** E o chestiune deschisă raportarea lui Eugen Ionescu la literatura română – ce a luat și ce a lăsat din / în literatura română. Cultura română e negată de Eugen Ionescu; despre români vorbește în termeni foarte duri. Criticul Eugen Simion consideră că, asemeni lui Emil Cioran, o asemenea atitudine nu e altceva decât o formă de iubire înșelată: *Iubesc România cu o ură grea*

Ana Carmen Stătescu

Telescopie

M-am simțit mai aproape de cer, de creatorul suprem care veghează asupra noastră. Mi-am imaginat că am fost undeva sus, deasupra cosmosului, iar sub privirea mea plină de curiozitate s-au perindat planetele și meteoriții, galaxiile și stelele din sistemul solar. Am fost martor tăcut la evoluția diversității și complexității universului. Studiind, am putut descoperi detalii vizuale deosebite desprinse parcă din arta abstractă. De asemenea cunoașterea tuturor legendelor împletite încă din Antichitate pe baza cerului și a fenomenelor cerești a fost o metodă de a cunoaște mai multe lucruri legate de lumea în care trăim, respectiv gândirea și principiile după care se ghidează. ●Acest lucru îl puteți face și voi. Ochii minții vă vor putea teleporta oriunde și oricând în univers, iar tot ce trebuie să faceți este să aveți voința de a cunoaște mai mult.

Pentru cei curioși ..... Știați că: ●Luna nu traversează bolta cerească neapărat noaptea? Există nopți fără Lună, pentru că Luna a traversat cerul în timpul zilei. Astfel se explică cum în timpul zilei Luna este vizibilă pe bolta cerească. ●Există de fapt 13 constelații zodiacale și numai 12 zodii? Cea de-a 13-a este Ophiucus, aflată între Scorpion și Săgetător. ●Zicala « Atunci când cade o stea, a murit un om » este falsă? Anual pe pământ cad aproximativ 4 miliarde de meteori (stele căzătoare), astfel că potrivit zicalei, în mai puțin de 2 ani de zile, omul ar dispărea de pe planetă. ●Cea mai apropiată stea este Proxima Centauri, aflată la distanța de 4 ani lumină? Stele au culoare: roșie, albastră, galbenă, dar nu există « stele verzi »? Toate aceste întrebări mi le-am pus în timpul nopților petrecute la Suceava, anul acesta, cu ocazia participării la etapa națională a olimpiadei de astronomie împreună cu profesorul meu, Adrian Mihalcea.

Irina Ungureanu

Scrisoare din Paris

Numele meu este Nicoleta Alexandra Crivat. In aceasta scrisoare o sa incerc sa scriu cateva randuri despre cursul meu in viata dupa terminarea liceului, acelasi pe care il urmati voi acum. Am urmat cursurile Facultatii de Fizica din cadrul Universitatii din Bucuresti, sectia Fizica - Informatica. Fizica este din punctul meu de vedere cel mai frumos domeniu pe care un tanar ar trebui sa-l cunoasca, daca nu sa-l studieze in detaliu, macar sa faca o pasiune din a incerca sa descopere si sa inteleaga natura si tot ceea ce ne inconjoara, cum s-a ajuns la tot confortul si toata tehnologia de care ne bucuram cu totii in zilele noastre. Dupa 5 ani de facultate am devenit Inginer Diplomat in Fizica. Apoi mi-am continuat studiile cu un master in Interactii atomice si nucleare, astrofizica, particule elementare si aplicatii si odata cu inceperea masterului m-am angajat ca asistent in cercetare in Centrul de Cercetare in Fizica Cuantica din cadrul Universitatii din Bucuresti, unde am facut parte din echipa "Canale de comunicatii cuantice". In primul an de master, pentru al doilea semestru, am obtinut o bursa Erasmus la Universitatea Pierre et Marie Curie – Paris 6, lucru care mi-a schimbat total viata si pot zice si personalitatea. O astfel de experienta este de neuitat. Anul urmator m-am intors in Romania pentru a termina masterul. Apoi, impinsa de dorul de Paris si de lipsa de resurse in a continua ceea ce-mi placea, m-am inscris la un nou master la Paris, pentru care am obtinut o bursa Mobilite Region Ile-de-France. Momentan sunt studenta la master 2, Master Nanomat - Science des Matériaux et Nano-Objets, Universite Pierre et Marie Curie – Paris 6, iar incepand cu 1 februarie sunt stagiar in cadrul Institutului de Nanostiinte din Paris, unde, impreuna cu grupul din care fac parte, incercam sa sintetizam nanocuburi de oxid de magneziu ca suport pentru nanoparticule de aur. Stiinta nanomaterialelor este ramura a fizicii care se ocupa cu materialele ce au dimensiuni de ordinul 10^{-9} m. Datorita potentialului extraordinar in multiple si diverse aplicatii, asa numita nanotehnologie este considerata a fi cheia tehnologiei in viitor. Nanotehnologia poate fi inteleasa ca modelarea, caracterizarea, productia si aplicatia structurilor, dispozitivelor si sistemelor prin controlul asupra dimensiunii si formei la scara nanometrica. Particulele pe care eu le studiez au dimensiuni intre 5 si 20nm. Pentru a va face o idee despre ce inseamna un sistem de asemenea dimensiuni, va dau niste exemple. O celula comuna umana, ca de exemplu o globula rosie are aproximativ 5000nm. Deci, asa cum déjà acest exemplu ar trebui sa indice, chiar si o celula normala este uriasa in comparatie cu particulele studiate de mine. Atunci cand ne bronzam la soare celulele noastre din piele in acest caz sunt expuse la lumina ultraviolet. Lungimea de unda a UVB este intre 315nm si 280nm. Un risc si mai periculos pentru celulele noastre cu si mai mici dimensiuni, sunt virusii. Virusii gripei sunt de aproape 100nm, iar cei ai hepatitei C de numai 50nm. ADN-ul este un acid nucleic care contine informatia genetica asupra dezvoltarii biologice a tuturor celulelor, si a multor virusi. Diametrul unei structuri ADN este de aproximativ 2.5nm. Moleculele de ADN pot fi distruse de radiatii ultraviolet, acesta fiind una dintre cauzele formarii cancerului de piele. Asa cum arata exemplele date de mine, nanotehnologia nu se rezuma numai la sisteme aplicate in fizica, dar si in biologie sau chimie. Sistemul pe care incercam noi sa-l sintetizam este important datorita proprietatilor catalizatoare. S-a observat ca aurul, in dimensiuni normale nu prezinta aceste proprietati, dar in dimensiuni nanometrice da, si odata cu depunerea nanoparticulelor pe suprafete de oxizi de metale pot forma sisteme ce pot fi folosite in producerea de catalizatori. Este un program de master international, cursurile facandu-se in limba engleza. A avea ocazia sa lucrezi intr-un mediu international, intr-un melanj de culturi, de cutume, este o experienta unica. Am colegi din toate colturile lumii, plus ca aici locuiesc in cel mai mare campus studentesc din Europa, Cite Internationale Universitaire de Paris, ce gazduieste anual in jur de 10.000 de studenti si cercetatori, de aproximativ 141 nationalitati diferite. Este de fapt o fundatie privata de utilitate publica, proprietate a universitatilor pariziene. Scopul infiintarii a fost apropierea tinerilor talentati din intreaga lume intr-un singur loc. Este format din 40 de rezidente studentesti, numite mot-a-mot case (maisons), 18 dintre ele apartinand unor fundatii, iar restul 22 reprezentand un stat sau o scoala (grande ecole). Din pacate Romania nu are o casa aici. Eu locuiesc in Maison du Fondation Deutsch de la Meurthe. Este prima casa din Cite U (asa numesc studentii campusul). A fost inaugurata in 1925 si poarta numele fondatorului. Printre personalitatile ce au locuit aici se numara Jean Paul Sartre (filosof si scriitor francez), Raymonde Barre (economist si om politic francez), [Habib Bourguiba](#) (primul presedinte al Tunisiei), [Léopold Sédar Senghor](#) (scriitor si om politic, presedinte al Republicii Senegal). Despre viata la Paris pot spune ca e fascinanta. Este un oras in care nu ai timp sa te plictisesti, plus un adevarat muzeu in aer liber. In acelasi timp, ca strain te poti impiedica de multe obstacole, iar ca est european poate chiar si mai multe. Birocratia, lipsa de colegialitate, nationalismul dus la extreme, poate chiar si rasismul, preturile exagerate sunt unele dintre minusurile francezilor. Deci, nu este totul numai "la vie en rose". Ca turist nu poti realiza cum este de fapt viata la Paris, dar ca student la Paris va spun ca este intradevar interesanta.

Bon courage! 19.04.2010

Imnul colegiului

muzica: Paul Grigore & Lucian Coman

Un singur nume am în gând ,
Frumoasă și curată vorba .
Îl port cu mine unde sunt :
Colegiul Nicolae Iorga .

Învăț să lupt , învăț să știu .
Lumina cărții primenește
Și viitorul este viu .
Aici înțelepciunea crește .

Iubirea-i rostul meu , știința ,
Frumoasă și curată vorba .
Profesorii îmi întregesc ființa :
Colegiul Nicolae Iorga .

Refren :

Vor dăinui mereu, mereu ,
Mândria îmi cuprinde vorba ,
Părinți, prieteni , Dumnezeu :
Colegiul Nicolae Iorga .

ION BOCIORĂ ANGHEL SAPINA VALENTIN CHIRI MUȘAY
CONSTANTIN PĂRVU PETRE VULPE

MONOGRAFIA

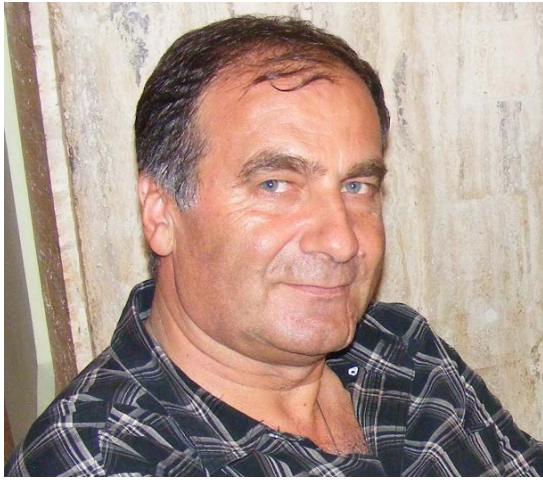
COLEGIULUI NAȚIONAL „NICOLAE IORGA”
VĂLENI DE MUNTE

EDITURA VERUS

2010

La 85 de ani de învățământ gimnazial și liceal la Vălenii de Munte, apare această lucrare monumentală pentru istoria Colegiului Național „Nicolae Iorga” și pentru istoria învățământului românesc. Elaborată de un colectiv de profesori și de elevi din colegiu, Monografia este o carte ce nu trebuie să lipsească din biblioteca fiecăruia. Lansarea va avea loc vineri, 28 mai 2010.

SANDU

Nu scrie versuri , deși în ochii lui încap o antologie de poezie universală trăită de el.Și nici romane,deși viața lui e un roman .Știe câteva cantece ,mai mult pentru a se întorci în timp ,la anii săi frumoși de licean , într-un altfel de Văleni care nu poate să –i moară în inimă.Coborând dintr-o limuzină imperială

ori dintr-un 757 cu polen de cocotier pe aripi ,ei bine , în domnul acesta stilat locuiește un muntean simplu , jovial ,un adolescent care trăgea după el o servietă doldora de cărți ,la al treilea tren de navetă, străbătând cu pasul său de cosaș voinic bulevardul cu casteni din orașul de altădată.Venea de la Homoraciu , știa destulă matematică și fizică așa cat pentru toată clasa ,vorbea puțin și întreba ce trebuie , era prietenos și singura lui imagine de vedetă era postul de portar (remarcabil!)în echipa de fotbal a școlii și a orașului.Cu excepția unei asociații năstrușnice întemeiată cu acte în regulă scrise de mana lui , purtând numele unui accesoriu de la materia numită *caligrafie* ,excentricitățile lui era ale tuturor adolescenților . Aveam să aflu mult mai tarziu că prima iubire i s-a deșteptat în zorii unei zile de vară ,sub un salcam singuratic de la drum.Poate era o legendă ,neîmplinită ca orice poveste de început ,frumoasă și misterioasă cand este spusă tarziu.Apoi a plecat la Iași ,să devină inginer constructor.Credeam că ne vom pierde și doar într-o poză de grup ne vom revedea cand și cand .I-a fost dat acolo ,între calcule complicate de rezistență și de construcții civile ,să se îndrăgostească de o trestie blondă cu ochi azurii ca apele limpezi ale Deltei ,cu nuferi în inimă și vartejuri ameteitoare de dragoste în fiintă .Am auzit că au fost repartizați apoi undeva spre Chilia ,în asprimea unei frumuseți greu de îndurat și mi i-am imaginat într-o lotcă ,pe el și pe Aneta , fermecătoarea lui lipoveancă , înstrăinați și departe de lumea dezlănțuită ,într-un paradis eminescian .Nu a fost așa .Bradul ăsta de băiat a trecut prin furtunile vieții ,nu puține , ca un întemeitor și ca un adunător de turmă risipită .Fără el nu ne-am fi revăzut din cinci ani ,toți din generația 74 .Fără el mulți colegi îngenuncheați de soartă nu ar fi cutezat să creadă în înălțare.El însuși a găsit calea ,de fiecare dată , să renască atunci cand potrivnicii călcau cu bocancii în cenușa faptelor sale.L-am revăzut la televizor în teribila finală a Cupei Campionilor Europeni la volei conducandu-și echipa întemeiată de el ,Deltacons Tulcea.L-am revăzut în biroul companiei sale , înconjurat de diplome și premii care atestau succesul lui în economia mondială ,în fotografii istorice cu șefi de state ,cu Papa , în imagini promotionale de hidrotehnică romanească prezentă acum pe mapamond.După un ceai ,vorbind apăsător și scurt despre ce mai e pe acasă,ne despărțeam fiecare ducand cu sine clipa cea plină a întoarcerii în adolescență,cu profesori și colegi dragi.Spun toate acestea pentru a aminti celor de azi ,elevi și profesori ,că școala este cea care ,într-un moment de adevărată trăire ,este cea care leagă sufletele peste timp.Sandu va fi avut și dezamăgiri ca elev ,dar a pus mai presus de toate iubirea pentru locul din care a plecat în lume și întotdeauna s-a întors cu iubire în banca aceea scrijelită cu vise și plină de așteptări.În numele școlii îi mulțumesc pentru că a făcut posibilă apariția monografiei colegiului și a acestui ECOU.Spre înțelegerea tinerilor de acum că poți deveni cu adevărat premiantul colegiului și peste mulți ani de la absolvire.În numele celor de acum,îți mulțumim , Sandu Stroe ,un campion sentimental !

VALENTIN EMIL MUȘAT

RIDENDO CASTIGAT MORES : IMAGINARUL EXAMENELOR NOASTRE

- Împăratul avea un păr care făcea mere de aur
- În basm se întâlnesc obiecte fantastice precum buzduganul și mai ales măciuca
- Prâslea se angajează mucenic la un patron
- Dintre toate animalele care amuțesc se aude numai susurul pârâului
- Basmul este o specie de mare întindere cu puteri supranaturale
- Fetele de împărat au rămas captive cu zmeii

Redacția: Constantin Pisău, Dragoș Manta, Ștefan Lăcătușu, Viorel Zamfirache, Petruța Stan, Ana Carmen Stătescu, Valentin Emil Mușat-coordonator, Petre Vulpe.

Seismograf spiritual:★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

DE CE NU VIN FARFURIILE ZBURATOARE ?

Ce știm noi este că sunt conduse de niște omuleți verzi pe care îi stresează politica . (Piscan Ioana)

Nu au locuri de parcare nici pentru mașinile noastre ,dar pentru ele.(Francu Alexandra)

Ce să mai fure de la noi ? (Istrate Vlad)

Ba au venit și au luat multe lucruri de la noi.De aceea oamenii se confruntă cu criza economică.(Dinu Georgian)

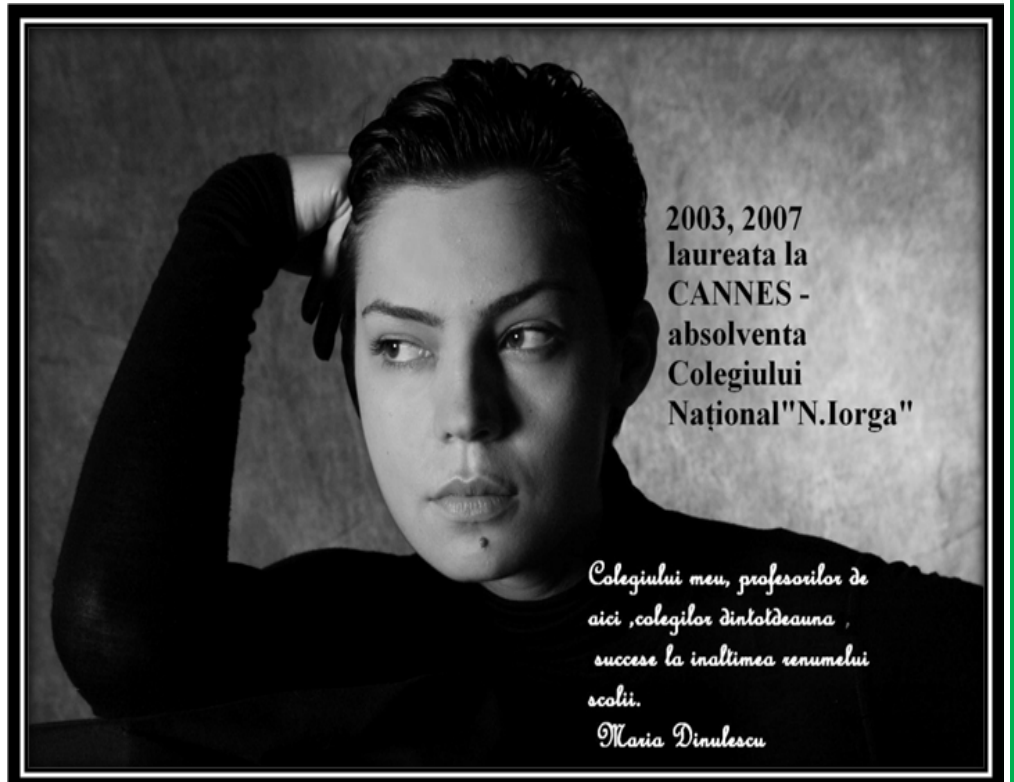
Pentru că sunt speriate de poluare.(Ghiuță Ana)

Pentru că sunt alergice la prostia oamenilor. (Ardeleanu Beatrice)

Mintea noastră este plină de obiecte zburătoare neidentificate.Acestea sunt creierodinamice.Uneori se sparg pe creier și formează cioburi de farfurii studiate de știință . (Crivăț Victor Ștefan)

Nu pot trăi în jungla de aici și cu manele .(Nițescu Bogdan)

Pentru că nu se amestecă în ciorba oamenilor.(Roșca Maria Alexandra)

FAIR-PLAYȘANU

După o carieră de campion al învățământului ,profesorul Aurelian Plăișanu iese la pensie .Care lauri pot fi mai de preț decât amintirea sa luminoasă păstrată în inimile atâtor generații de elevi ? Iată de ce mi-a venit în minte o întrebare al cărei rost este acela de a lua pulsul opțiunii sale majore – cariera .

Dacă ar fi să o luați de la capăt...

...ați schimba ceva sau ați merge din nou pe același drum?

A doua variantă. În 1960 am fost elev aici. Am venit de la Buzău prin transfer și în 1964 am terminat liceul. A urmat o pauză de patru ani, cât a durat facultatea, după care, în 1968, am venit din nou aici. Aș putea spune că, după 42 de ani de carieră numai aici, la Văleni, cu siguranță aș merge din nou pe același drum.

...credeți că ați avea ceva de pierdut ?

Nu cred, deși meseria aceasta în care se anunță zile grele...Nu cred...Poate în propriul comportament, să zic, aș fi făcut modificări, gândindu-mă că, pe parcurs, te mai modelezi sau vrei să adaugi ceva nou.

...ați deveni mai înțelept?

Cu siguranță, D.A. Aș vrea să o iau de la capăt cu experiența de acum și chiar cu elevii de acum, pentru că nu se compară elevii din zilele noastre cu elevii de atunci. Cei de atunci erau mai mult niște executanți și asta era și bine, era și rău. Niciodată un profesor nu trebuie să vadă în elev un dușman. Chiar dacă acesta a greșit, a doua zi, se uită. E imposibil ca un elev, oricât ar fi el de bun, să nu te supere într-un an! Dacă nu ai ierta, ar însemna că nu ai ce căuta la catedră.Am fost întotdeauna prietenul elevilor mei

MADALINA ZAMFIR